

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce **P. A.**, zastoupeného JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem Praha 10, K Chaloupkám 3170/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2025, č. j. 31 A 10/2025 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2025, č. j. KUKHK-1798/DS/2025/Er, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradce Králové ze dne 11. 12. 2024, č. j. MMHK/757870/2024, kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů do registru řidičů podané dne 25. 6. 2024, a provedený záznam bodů byl potvrzen. Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Nejprve se krajský soud zabýval námitkou, již žalobce popíral pravost svého podpisu na příkazovém bloku ze dne 25. 4. 2024 označeném jako „I“. Uvedl, že k tomu, aby bylo

možné pravost podpisu zpochybnit, musí žalobce předložit plausibilní tvrzení způsobilé vyvolat pochybnosti o jeho pravosti, což se v projednávaném případě ale nestalo. Pouhé tvrzení, že podpis na příkazovém bloku není žalobce a že se podpisy na blocích liší, takové vysvětlení nepředstavuje. Krajský soud proto neprovedl navrhované důkazy znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví ani výsledkem policisty, který příkazový blok vyplňoval. Uvedl, že úkolem správních orgánů v řízení o námitkách proti záznamu v registru řidičů je ověřit, zda byl záznam proveden na základě způsobilého podkladu, což potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16. V posuzovaném případě správní orgány dospěly k závěru, že příkazový blok byl řádně vyplněn, podepsán přestupcem i oprávněnou úřední osobou a opatřen úředním razítkem.

[3] Krajský soud neshledal pochybení ani v nesprávném označení příkazového bloku jako „na pokutu na místě nezaplacenou“, ačkoliv žalobce pokutu uhradil na místě kartou. Taková vada nemá podle jeho názoru vliv na způsobilost bloku být podkladem pro záznam bodů. Žalovaný přitom přesvědčivě vysvětlil, že uvedený postup odpovídá interním předpisům Policie ČR. Krajský soud dále uvedl, že tvrzená nesrovnalost v umístění otisku razítka na různých vyhotoveních pokutového bloku byla rovněž racionálně vysvětlena tím, že samopropisovací je pouze část formuláře obsahující údaje o přestupku, zatímco podpisová část samopropisovací není, a proto se podoba razítka a podpisu může mezi vyhotoveními lišit.

[4] Krajský soud shrnul, že formální nedostatky příkazových bloků lze přezkoumávat jen tehdy, pokud by mohly zpochybnit jejich způsobilost být podkladem pro záznam bodů. V projednávané věci tuto podmínku nesplňovalo ani nesprávné označení bloku, ani existence dvou jeho (neidentických) průpisů; z obou vyhotovení přitom bylo zřejmé, že žalobce blok podepsal, a soud proto neprovedl navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, neboť jej považoval za nadbytečný.

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou výslovně podřadil pod kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že v žalobě vytýkal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, avšak krajský soud jeho námitky pouze stručně shrnul v jednom souvětí a dále se jimi nezabýval. Rozsudek krajského soudu je proto podle stěžovatele nepřezkoumatelný.

[7] Dále stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že nepředložil věrohodné tvrzení ohledně popření pravosti podpisu. Stěžovatel v žalobě uvedl, že „*předmětný příkazový blok nikdy nepodepsal a v jeho dvou vyhotoveních se v kolonce 12 pro podpis nacházejí na první pohled prokazatelně odlišné znaky či psací písmena [...]*“. Nejednalo se tedy o subjektivně vnímané nesrovnalosti, ale naopak o „*nesrovnalosti zcela objektivně existující, zjistitelné pouhým pohledem*“. Vysvětlení krajského soudu o samopropisovacích a nesamopropisovacích částech příkazového bloku je pouze hypotetické a není zřejmé, na základě čeho krajský soud k těmto závěrům dospěl. I to činí jeho rozsudek nepřezkoumatelným.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 – 59; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 – 58). V nyní projednávané věci převážná část kasační argumentace nesměřuje proti napadenému rozsudku, ale jedná se o zkopírované pasáže žaloby. Tyto části proto nelze považovat za řádné (tj. věcně projednatelné) kasační námítka ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[12] Přestože podstatná část kasační stížnosti představuje fakticky jen převzetí části textu žaloby, nelze přehlédnout, že tuto „argumentaci“ stěžovatel doprovodil tvrzením, že jednotlivé žalobní námítka nebyly krajským soudem dostatečně vypořádány, z čehož dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V tomto ohledu lze tedy hovořit alespoň o námitce ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; otázkou přezkoumatelnosti by se nicméně kasační soud musel zabývat i bez takové námítka, tj. *ex officio* (§ 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). Za kasační námítka lze konečně považovat ještě nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu o absenci plausibilních žalobních tvrzení zpochybňujících autenticitu podpisu stěžovatele; v tomto směru stěžovatel proti závěrům napadeného rozsudku vznáší konkrétní protiargumenty a jde proto o (věcně projednatelnou) kasační námítka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Přestože stěžovatel formálně odkázal na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., důvod podle písm. b) evidentně naplněn není. Ze zásady *iura novit curia* nicméně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námítka pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50).

[13] Nejvyšší správní soud proto přistoupil nejprve k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007,

č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[14] Obecně platí, že soud musí vypořádat všechny nosné námitky žalobce, a to alespoň implicitně (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78 a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval podstatou všech žalobních námitek, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých námitek dílčích a souvisejících; postačí, pokud soud nebude explicitně reagovat na dílčí námitky, postaví-li proti argumentům žaloby ucelenou argumentaci pokrývající všechny argumentační pozice žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Konečně platí, že soud může s osvojující poznámkou převzít i závěry napadeného správního rozhodnutí, považuje-li je za správné a ztotožňuje-li se s nimi (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[15] K námitce, v níž stěžovatel namítal, že se krajský soud nezabýval přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se žalobními tvrzeními stěžovatele věcně zabýval, své závěry odůvodnil a zcela se ztotožnil se stanoviskem žalovaného. Ačkoli výslovně neuvedl, že rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné, z odůvodnění jeho rozsudku tento závěr jednoznačně, byť implicitně, vyplývá; ostatně aproboval-li krajský soud jednotlivé závěry žalovaného, je evidentní, že žalobou napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné, neboť v opačném případě by takový postup byl pojmově vyloučen. Krajský soud na všechny žalobní reagoval, vypořádal je, byť některé dílčí argumenty pouze implicitně (viz předchozí odstavec tohoto odůvodnění); skutečnost, že přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného výslovně nedeklaroval, proto sama o sobě neznamena, že by se touto otázkou nezabýval.

[16] Stěžovatel dále namítal, že není zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, podle něhož část příkazového bloku určená pro otisk razítka a podpis není na rozdíl od ostatních částí bloku propisovací (a proto se podpis a umístění razítka mezi jednotlivými vyhotoveními mohly lišit). Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že krajský soud výslovně neuvedl, na základě jakých zjištění k tomuto závěru dospěl. Ze samotného obsahu obou příkazových bloků je však zjevné, že tento závěr odpovídá skutečnosti – text (a jeho umístění) na obou vyhotoveních je zcela identický a liší se pouze umístění otisku razítka a podpisu stěžovatele. Skutečnost, že krajský soud výslovně neoznačil podklady, z nichž výše uvedený dílčí závěr vyplývá, proto nepředstavuje pochybení, které by mělo vliv na správnost jeho závěrů či na zákonnost napadeného rozsudku, neboť uvedené závěry jsou ověřitelné a v praxi je tato skutečnost obecně známa.

pokračování

[17] Pokud jde o (ne)existenci plausibilních tvrzení žalobce způsobilých zpochybnit pravost podpisů na příkazových blocích, z ustálené judikatury plyne, že „*lze úspěšně zpochybnit pravost podpisu a domoci se jeho posouzení znalcem, když účastník řízení předloží relevantní tvrzení, která jsou způsobilá pravost podpisu zpochybnit tím, že nabízejí věrohodné vysvětlení, proč se nejedná o pravý podpis (viz rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 AfS 7/2007-359, a ze dne 20. 6. 2012, č. j. 5 As 38/2011 - 177).*“ V rozsudku ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 As 365/2021 – 28 Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „*pouhé tvrzení stěžovatele, že podpis na pokutových (příkazových) blocích není jeho pravým podpisem, samo o sobě nezakládá správním orgánům povinnost provádět dokazování ohledně pravosti těchto podpisů. Tato povinnost by správním orgánům vznikla až v případě, že by stěžovatel předestřel konkrétní věrohodná tvrzení, z nichž by vyplývalo, že se o jeho podpis nejedná (například se v době vydání sporných bloků nacházel v zahraničí, popřípadě mu byl odcizen doklad, na jehož základě byl následně ztotožněn jako přestupce), a případně označil důkazy k prokázání těchto tvrzení.*“

[18] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem, že stěžovatel žádné takové plausibilní tvrzení nepředložil. V průběhu správního řízení a následně i v žalobě se omezil na tvrzení, že příkazové bloky nepodepsal, a že se podpisy (i samotné bloky) vizuálně odlišují. Jak ale vyplývá z ustálené judikatury, ani tvrzená odlišnost podpisů takové plausibilní tvrzení sama o sobě nezakládá (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 5 As 365/2021 - 28, odst. [29] až [31]).

[19] Lze tedy uzavřít, že stěžovatel neuvedl plausibilní tvrzení, které by bylo způsobilé zpochybnit pravost podpisu na příkazových blocích. Krajský soud při posouzení autenticity podpisu nepochybil; své závěry odůvodnil srozumitelně, přehledně a v souladu s ustálenou judikaturou. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, založený na logických a věcně správných východiscích. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proto nejsou naplněny.

[20] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka, tj. žalovaného, v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. prosince 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu